

« Дѣ е той слѣдователно ?

— Умрѣ ! » отговори Аиша.

Пикильо смаянъ извика отчаянно, и останж нѣколко минути като устрѣленъ.

« Благодѣтельтъ ми не е вече живъ ! извика той, и азъ не са намѣрихъ при него да му послужж, да чуѣ послѣдната му воля !

— Той та смисли и благослови ! рече Кармена.

— Заржча да имашъ грижа за дъщеря му, приложи Аиша.

— Ще та послушамъ, господине мой ! извика Пикильо, като си подигнж очитѣ къмъ небето. Ты прибра и отхрани сырачето; то немаше убѣжище и ты му даде; то немаше съ какво да живѣе и ты го прие на трапезата си. И найглавното, то имаше едни недостатъци, и ты му даде добродѣлитѣ си. То бы станжло лошъ человекъ, но като гледаше на тебе, господине мой, станж добъръ ! Ще си живъ слѣдователно вѣчно за него, и той ще остане служител на чедата ти, както е былъ и твой. »

Двѣтъ момы му подадохъ ржцѣтъ си, и въ кѣсо отговорихъ на множеството послѣдователны неговы пытанія.

Нѣколко дни подиръ заминуванъето на Фернандо и на Пикильо, старецътъ ослабнж изведнажъ и не можаше вече да пристжни; но като си напомняше приближающата свадба на племенника си и на дъщеря си, той осѣщаше таквази радость, щото тя една подкрѣпяше силтъ му. Той не искаше да умре преди да стане свидѣтель на туй съединеніе, и въ разстояніе на нѣколко дни надѣяхъ са че ще живѣе еще. Но силната болка отъ подаграта му прекоси живота.

Тосъ часъ извѣстихъ на Фернанда, но той не бѣ вече въ Мадритъ; отишълъ бѣ въ Остенде, дѣто го чакаше маркизъ Спинола, военачалникътъ.

Писахъ и на графиня д'Алтамира, сестрата на донъ Жуана д'Агвилара. А тя побърза да са намѣри на послѣднія часъ на брата си, който не са грижаше нито за себеси, нито за мжкытъ си, но само за дѣ-